

Nr 124.

Av herr **Öberg m. fl.**, om anslag till upplysningsverksamhet för den norrländska fiskarbefolkningen.

Många och olika äro de näringsgrenar varigenom befolkningen söker sin utkomst.

En av dessa och en av de äldre är fiskerinäringen, som tidigare haft en mycket stor betydelse och fortfarande har en sådan, då genom den samma en ej obetydlig hjälp erhålles för det stora allmänna och dagliga behovet av livsmedel. Av utomordentlig betydelse för såväl det allmänna som för de enskilda utövarna av denna näringsgren är att i likhet med andra näringar gives det statliga understöd, som den är i behov av, så att de erhålla i utbyte för sitt myckna och riskfyllda arbete den avkastning som är nödvändig för att de skola känna tillfredsställelse i arbetet och hava håg till fortsättning med arbetet.

Sedan gammalt — ja, måhända allt ifrån sin uppkomst — har fiskarbefolkningen utefter den norrländska kusten haft att för sin tillvaro kämpa med stora svårigheter huvudsakligast beroende på att de varit ett fattigt folk, som ej förmått tillgodogöra sig en senare tids vunna erfarenheter på andra orter i fråga om redskap, fångstätt, insaltningsmetoder och försäljning av fiskeprodukten på avlägsnare marknader.

Så småningom har befolkningen kommit till insikt om att för dem likasom för andra näringars utöfvare är en sammanslutning i yrkesföreningar absolut nödvändig, om de i kampen för sin existens skola kunna bestå.

Som en livsupptryckning i detta avseende bör omnämnas, att under de senaste åren hava yrkesfiskarna vid den norrländska kusten sammanslutit sig i föreningar, som fått till uppgift att utveckla och befordra denna näringsgren. Arbetet härmed går sakta och på sina håll mer än lovligt trögt, därför att den enskilde fiskaren ej kan göra någon stor ekonomisk insats, om än viljan är god för att verksamt bedriva erforderlig upplysningsverksamhet rörande behovet av organisation.

Hänvändelse till en del hushållningssällskap om ekonomiskt medverkande har ej nämnvärt kunnat tillmötesgå, då deras medelstillgång som bekant är starkt begränsad, tillfölje av de många krav som ställas på dem.

Vi hålla före att det anslag å 30,000 kronor »för befrämjande i allmänhet av fiskerinäringen», som av Kungl. Maj:t äskas under nionde huvudtiteln, är otillräckligt och får sin användning på annat sätt, varför ett anslag som avser upplysningsverksamhet för den norrländska fiskarbefolkningen är verkligen påkallad och skulle bliva till god hjälp.

Ett anslag å 4,000 kronor under budgetåret 1928—1929 med lika fördelning mellan Gävleborgs, Västernorrlands, Västerbottens och Norrbottens hushållningssällskap skulle enligt vår mening visa sig vara till stor nytta.

På grund av det anförda tillåta vi oss vördsamt hemställa,

att riksdagen för budgetåret 1928—1929 måtte ställa ett anslag av 4,000 kronor till Kungl. Maj:ts förfogande att lika fördelas mellan Gävleborgs, Västernorrlands, Västerbottens och Norrbottens hushållningssällskap för ovan angivna ändamål.

Stockholm den 19 januari 1928.

C. J. Öberg.

A. H. Hedström.

Ewald Lindmark.

Nils Holmström.
